ఫోర్త్ డైమెన్షన్

రాజా కాస్సేపు సిగరెట్టు ధూపం సహాయంతో దీర్ఘంగా ఆలోచించి, 'మన సాహిత్యం అంతా బాగానే ఉందిగాని, దానిమీద ఐన్‌స్టయిన్ ప్రభావం ఇంకా పడ్డట్టు కనిపించదు' అన్నాడు.

'అంటే?' అన్నాను.

అప్పటిదాకా మేం ఆధునిక సాహిత్యం గురించి అనేక విషయాలు మాటాడుకున్నాం. నాకూ, రాజేశ్వరరావుకూ ఏనాడూ అభిప్రాయాలు కలవ్వు. అందుకేనేమో చర్చలు ఇద్దరికీ ఉపయోగకరంగా ఉంటాయి. 'అందరూ కంకరైనచోట రోడ్డుండదు' అంటాడు రాజా. 'ఆ విషయంలో నేను నీతో కంకరేలే' అంటాను నేను.

మా అభిప్రాయభేదాలు వివరించటానికిది చోటుకాదనుకోండి.

'కథానికలు రాయటానికి పదేళ్ళలైసెన్సులు జారీ చెయ్యాలి. ముసిలాళ్ళు కథానికలు రాయగూడదు. కథానిక యువకుల సొత్తు. కథానికలో వేడీ, ఘాటూ పదునూ వగైరాలుండాలి. అంచేత ప్రతి కథకుడూ తన పదేళ్ళ లైసెన్సుకు కాలదోషం పట్టగానే నవలలో ఏదో రాసుకోవాలి. ఆడవాళ్ళ కీవిషయంలో హెచ్చు సెన్సున్నది. వాళ్ళు రెండు మూడేళ్ళు కథలు రాశాక, నవలలు ప్రారంభం చేస్తారు, మగాళ్ళు మరీ జిడ్డు' అన్నాడు రాజా.

నేను సహజంగా ఒప్పుకోలేదు. కథానికలు ఎవరైనా రాయొచ్చునన్నాను. అది అసలు సాహిత్యమే కాదన్నాను. వంట పదినిమిషాలు ఆలస్యమైతేవో, కథానిక అన్నాను. ఏ యుగంలోనూ ఏ కథానికా ప్రపంచాన్ని తల్లకిందులు చేసినట్టు దాఖలా లేదన్నాను.

తరవాత మనుషులు కథానికలు ఎందుకు రాస్తారు, కథానికా రచనకు ప్రేరేపకాలేమిటి, ఏయే ప్రభావాలు కథానికలలో ప్రతిబింబితాలవుతాయి ఇత్యాది విషయాలను గురించి నేనూ, రాజా మా అభిప్రాయ భేదాలను ఒకరికొకరు తెలుపుకుంటున్నాం. ఇందులోకి ఐన్‌స్టయిన్ ఎందుకు వచ్చాడో నాకర్థంకాలేదు.

'మధ్యలో ఐన్‌స్టయిన్ ప్రభావం దేనికి?' అన్నాను.

'థియరీ ఆఫ్ రిలెటివిటీ-సాపేక్ష సిద్ధాంతం, ఫోర్త్ డైమెన్షన్ మన కథలలో కనబడవు' అన్నాడు రాజా, అందుకే కథానికా సాహిత్యం పతనమై పోతున్నట్టు.

'ఫోర్త్ డైమెన్షనంటే కాలమనేనా నీ ఉద్దేశం? మన కథల్లో కాలం లేదంటావా ఏమిటి? ఇంకా నయం!' అన్నాను.

'ప్రీస్ట్లీ రాసిన టైమ్‌ప్లేస్ చదివావా? చదవలేదు, మరి మాట్లాడకు' అన్నాడు రాజా.

ఇట్లా అనటం, అవతలి వాడి నోరు ముయ్యటం ఇద్దరికీ పరిపాటే. కొన్ని కొన్ని విషయాలు వివరించటం మనకు అసాధ్యమైనప్పుడు ఉదాహరణ చెప్పి అవతలి వాడి నోరు ముయ్యటం తేలిక. 'నీకు షేక్స్పియర్ సానెట్స్ నిజంగా అర్థమయాయా? లేదు, ఇక పీక దబాయించకు' 'రాఘవ పాండవీయం చదివావా? చదవలేదు! మరి నోరెత్తకు' ఇలాంటి బుకాయింపులు మాకిద్దరికీ అలవాటే.

'నన్ను ప్రీస్ట్లీ పేరు చెప్పి భయపెట్టకు. కాలం అనేది లేని కథ ఏదో చెప్పు' అని రాజాని నిలవేశాను.

'నువ్వు చెప్పేది సింపుల్ టైమ్. కాని నేను చెప్పేది, కాలం కూడా కథలో పాత్ర కావాలని' అన్నాడు రాజా.

'నాకర్థమయింది. అదేదో సినిమాలో చూపించారులే. హీరో చావుబతుకుల్లో ఉంటాడు. డాక్టరు వచ్చిచూసి అరగంటలో ఫలానా ఇంజెక్షనివ్వకపోతే బతకడని చెబుతాడు! ఈ ఇంజెక్షను తేవాలంటే ఒక కొండా, ఒక నదీ దాటి రైలుమీదా, కారుమీదా, గుర్రాలమీదా వెళ్ళాలి. హీరో స్నేహితుడు తీరా అంతదూరమూ వెళ్ళేసరికి షాపువాడు షాపుకు తాళం వేసేసి వెళ్ళిపోబోతూ రేపు రమ్మంటాడు. కథానాయకుడి స్నేహితుడు ఏడుస్తూ పరిస్థితి చెబుతాడు. షాపువాడు కూడా ఏడ్చి దుకాణం తెరచి మందిచ్చి నూరు రూపాయల నోటు తీసుకుంటాడు. కథానాయకుని స్నేహితుడు కారెక్కి వస్తుండగా దారిలో పెట్రోలయి పోవటమో ఏదో జరుగుతుంది. అంతదాకా నిర్మానుష్యంగా ఉన్న రోడ్డుమీద వందకార్లు పరిగెత్తుతాయి. కాని ఆపరు. ఇట్లా పదినిమిషాలు అయిపోయాక ఎవరో మంచివాడు మంచి కారును ఆపి, మనవాణ్ణి ఎక్కించుకుంటాడు. ఈలోపల ఆస్పత్రిలో లేదన్నట్టు తల ఆడిస్తూంటారు. ఇంతలో అరగంటా అయేపోతుంది. హీరోయిన్ కెవ్వున అరిచి మూర్ఛపోతుంది. ఇంతలో రొప్పుతూ రోజుతూ హీరో స్నేహితుడు వచ్చి డాక్టరుకు ఇంజెక్షనిస్తాడు. డాక్టరు విచారంగా గడియారం చూపించి చప్పరిస్తాడు. కథానాయకుడికి మిత్రుడు తన గడియారం చూపించి, అరగంట పూర్తికావటానికింకా అరనిమిషం ఉన్నదంటాడు. డాక్టరుకు పోతున్న ప్రాణం కాస్తా తిరిగివస్తుంది. ఇంజెక్షనిచ్చేస్తాడు. హీరో లేచి కూచుంటాడు. హీరోయిన్ కూడా లేచికూచుని ఆనందబాష్పాలు రాలుస్తుంది.'

'షటప్! షటప్!' అని రాజా పెద్దగా అరిచాడు. మంచి టైమ్ కథ చెప్పాను. వాడికి నచ్చలేదు, నేనేం చెయ్యను!

రాజా కొంచెం ఆలోచించి, 'నేనెప్పుడో ఒక నవల చదివాను. అందులో పదహారో శతాబ్దివాడొకడు ఇరవయ్యో శతాబ్దిలో ఉండిన ఒక పిల్లను ప్రేమిస్తాడు. వాడా ప్రేమతోనే జీవిస్తాడు. 'టు ది ఉమన్ ఐ నెవర్ మెట్!' అని టోస్ట్ చేస్తుంటాడు. ఆదో రకం టైమ్ కథ' అన్నాడు.

'అటువంటి కథ నీ మొహంలా ఉంటుంది' అన్నాను. వాడన్నది కాదనక ఎట్లాగూ తప్పదు. పైగా ఈ మాటలనటంలో ఆత్మద్రోహం ఏమీ లేదుకూడాను.

'ప్రతి వాడికీ ఆదర్శ ప్రేయసి కాదగిన మనిషి ప్రపంచంలో ఎప్పుడో ఒకప్పుడు, ఎక్కడో ఒక చోట ఉండనేవచ్చు. ఆ ఇద్దరికీ మధ్య నాలుగొందల ఏళ్ళతేడాయే కాదు, నాలుగొందల మైళ్ళ తేడా ఉన్నా కూడా అది ట్రాజెడీయే. నీకు ఆదర్శ ప్రియురాలు కాదగిన మనిషి నాలుగిళ్ళ అవతలే ఉండి కూడా నీకు అందకపోవచ్చు. అదీ ట్రాజెడీయే' అన్నాను.

నా మాటలు రాజా వినిపించుకున్నట్టు లేదు. వాడింకేదో ఆలోచిస్తూ చాలాసేపు ఉండిపోయి చివరకు 'ఫోర్త్ డైమెన్షన్ అంటే కాలం చాలా పవిత్రమైంది. ఒక క్షణం క్రితం యాభై మైళ్ళ వేగంతో కారు వెళ్ళిపోయిన దారిలోకి మనం అడుగుపెడితే మనకే ప్రమాదం ఉండదు. ఆ క్షణం మనని కాపాడుతుంది' అన్నాడు.

'రబ్బిష్! మనని మనమే కాపాడుకుంటాం. కారు వెళ్ళాకనే మనం దాని దారిలోకి అడుగు పెడతాం' అన్నాను.

రాజా ఎందుకో నవ్వాడు.

'అందరికీ అంత శక్తి ఉండదు తమ్ముడూ... కొందరు కాలానికి బలి అయిపోవటం మనం రోజూ పత్రికల్లో చూడటం లేదా?' అన్నాడు.

'అవును, అది కూడా సినిమాల్లో చూస్తూనే ఉన్నామే. కథానాయిక ఉప కథానాయకుడితో ఏదో మాట్లాడుతూ ఉంటుంది. కథానాయకుడు కాలం కలిసి రాక అటుగావచ్చి తన ప్రేయసి, లేక భార్య అనే మాటలలో రెండే రెండు వింటాడు. తన ప్రేయసి, లేక భార్య కులట అనుకుంటాడు. మరి రెండు మాటలు వింటే ఈ అపార్థానికి అవకాశం ఉండదు. కాని, కాలం, డైరెక్టరు రూపంలో తటస్థపడి, ఆ పై రెండు మాటలూ విననీకుండా అక్కణ్ణుంచి పంపేస్తుంది. ఏమిటి ఫలితం? చిత్రం మరో పన్నెండురీళ్ళు నడుస్తుంది' అన్నాను.

'షటప్! షటప్!' అని మళ్ళీ పాత ఇన్సల్ట్ చేశాడు రాజా.

అదే మామధ్య ఉన్న గమ్మత్తు. ఒకరుచెప్పినది ఒకరం ఆమోదించలేం సరేకదా, ఒకరు చెప్పినది రెండోవాడు బలపరచటానికి యత్నించినా ఒప్పుకోం.

'టైమ్‌లాగ్!' అన్నాడు రాజా.

'టైమ్ లాప్స్ అంటారు. ఒక టైప్‌గాని, డిసాల్వ్‌గాని వేసి చూపించవచ్చు' అన్నాను. ఇంకా సినిమాలను గురించి ఆలోచిస్తూ.

'నీ సినిమా గొడవ మానేస్తావా లేదా? నేను నీకో చిన్న టైమ్‌లాగ్ రొమాన్సు చెప్పబోతున్నాను' అన్నాడు రాజా.

'తప్పకుండా చెప్పుకాని మాటల సందర్భంలో టైమ్‌లాగ్ రొమాన్సంటే ఏమిటో నాకు కాస్త అర్థమయ్యేటట్లు చెయ్యి. ఆమాటే నాకు అయోమయంగా ఉంది. టైమ్‌లాప్స్ రొమాన్సయితే; సెన్సారు వాళ్ళకు దొరక్కుండా!' అన్నాను.

రాజా నాకేసి తీక్షణంగా చూశాడు. చేసేదిలేక నేను తగ్గిపోయాను.

'నా జీవితంలో రొమాన్సులేదని మీ అందరి అభిప్రాయమూనూ, అవునా?' అన్నాడు రాజా.

'అబ్బే! ఛీ ఛీ!' అన్నాను మర్యాదకు. రెండో ఆటకు హాలు సగం ఖాళీగా ఉండే పిక్చరులాంటి తన జీవితంలోకూడ ఒక రొమాన్సు ఉన్నట్టు రాజా నన్ను నమ్మించ బోతున్నాడని నాకు అనుమానం తగిలింది. పోనీ, చెప్పనీ, పత్రికల్లో ఎన్ని అబద్ధపు రొమాన్సు కథలు చదువుతున్నాం కాదూ? పాపం, రాజా నలభయ్యో పడిలో పడ్డాడు. ఇంకా వాడి జీవితానికి భవిష్యత్తులో రొమాన్సుండేమాట కల్ల. అంచేత వెనక్కి తిరిగి చూసుకుని ఏదో డిస్కవరీ చెయ్యాలి. అందువల్ల వాడికి తృప్తి కలిగేటట్టయితే నేనెందుకు కాదనాలి. నేనెట్లాగూ వాడు చెప్పేది నమ్మబోవటం లేదు. కాని, ఆ సంగతి పైకి తెలియనివ్వను.

'నీకు ఇందిర తెలుసా?' అన్నాడు రాజా.

'ఏ ఇందిర?' అన్నాను.

'తొంభై మంది ఇందిరలున్నట్టు అడుగుతావేం? తెలీకపోతే తెలీదని చెప్పు, నాకీ నటనలు పనికిరావు.' అన్నాడు రాజా.

తాను కల్పనలు చెయ్యబోతూ నన్ను ఇంతమాట అనటం నాకేమీ బాగాలేదు.

'ఇందిరంటే మా అమ్మకు మేనమామ మనుమరాలు. మా అమ్మకు ఇద్దరు మేనమామలు. వాళ్ళిద్దరికీ నలుగురు కూతుళ్ళు. ఆ నలుగురు కూతుళ్ళకూ మళ్ళీ ఆరుగురు కూతుళ్లు. వాళ్ళలో ఇందిర ఒకతె. నాకన్నా మూడేళ్ళో ఏమో పెద్దది. నా అయిదో ఏట అనుకుంటాను. మేము రెండు మూడు నెల్లపాటు దోస్తీగా తిరిగాం. ఇందిర తండ్రిది

మావూరుకాదు గానీ, మా వూళ్ళో పని సంపాదించి, నాలుగొందల గజాల స్థలం సంపాదించి ఇల్లుకూడా కట్టుకున్నాడు, ఆ ఇల్లు కట్టటం నాకు జ్ఞాపకం. అప్పటికి నాకు రెండో ఏడట. అంత చిన్న వయస్సులో జరిగినది నాకు జ్ఞాపకం ఉన్నదంటే ఎవరూ నమ్మలేరనుకో.

'నా అయిదో ఏట ఇందిర తాత చచ్చిపోయాడు. చాలా చెడ్డ నక్షత్రం. నా నలభై రెండేళ్ళ జీవితంలో మంచి నక్షత్రాన ఎవరుగాని చావగా నేను వినలేదు. సరే, ఇందిరా వాళ్లు రెండున్నర మాసాలు ఇల్లు పాడుబెట్టి మా ఇంటికి వచ్చివున్నారు.

'నాకూ ముందూ వెనకా ఎవరూ లేరుగా, ఒంటరిబతుకు! అలాంటప్పుడు ఇందిర సావాసం దొరకటం నాకు చెప్పరాని సంతోషమయిందనుకో.

'నాలాగే ఇందిరక్కూడా ఎవరూ లేరనుకుంటాను. దాని తమ్ముడు ఏడెనిమిది నెలల పసిగుడ్డు. వాడే తాత గండాన పుట్టాడన్నారు.

'ఇందిర నాకన్నా మూడేళ్లు పెద్దదైనా ఆ వయసులో నా ప్రాణానికి ఆడ భీష్ముడిలాగా పెద్ద దిక్కల్లే ఉండేది. అంటే ఇందిర నాకు తోడే గాక, రక్షణ కూడాను. ఇందిర రాకముందు నేను మా అమ్మకు చూపుమేరలో ఉంటూ ఉండవలసొచ్చేది. ఇందిర వచ్చాక నా మెడకు కాస్త పొడుగైన పలుపుతాడు తగిలించినట్టయింది. 'కాస్త వాణ్ణీ చూస్తూండవే, ఇందిరమ్మ తల్లీ!' అని హెచ్చరించాక అమ్మక్కూడ పెద్ద బరువు దిగిపోయినట్టుండే దనుకుంటాను.

'ఇంతేకాదు, ఇందిర నాకు సౌందర్యాన్వేషణ నేర్పింది. మా ఇంటి చుట్టూ ఉండే ఆవరణలో పెరిగిన రకరకాల పిచ్చి మొక్కలలో కొన్నిటి ఆకులు ముగ్గేసినట్టు ఎంత చక్కగా ఉన్నాయో, కొన్ని పిచ్చిమొక్కల పూలుకోసి అరిచేతిలో పెట్టుకు చూస్తే ఎంత చిత్రంగా కనుపిస్తాయో చూపింది. ఆరుద్ర పురుగుల్ని నేనెప్పుడూ చూడలేదంటే, వాటికోసం నన్నేసుకుని తెగ వెతికింది. ఒక దాని మీద ఒకటి ఎక్కి ప్రయాణం చేసే గాజుపురుగుల్ని చూపించింది.

'ఆ రెండున్నర మాసాలూ నాకు ప్రపంచమంతా వింతలమయంగానూ, వినోదాల మయంగానూ గడిచింది.

'ఆ తరువాత ఇందిరావాళ్లు వాళ్ళ ఇంటికి పుణ్యాహవాచనం చేయించుకుని వెళ్ళిపోయారు! నా జీవితం ఒక్కసారిగా బోసిపోయింది. మా దొడ్లో నాకు ఒక్క ఆకర్షణా కనబడలేదు. పైపెచ్చు ఇదివరకన్న చాలా నీరసంగా కనిపించింది.

'నేను పొందిన ఆనందానికి కారణం ఇందిరేనని నేను ఆ వయసులోనే గ్రహించాను. దాన్ని ఎవరన్నా ప్రేమ అంటారో లేదో నాకు తెలీదు. నేను మట్టుకు ప్రేమనే అంటాను. ఎందుకంటే అది చిన్ననాటి మమకారాలల్లే క్రమంగా అంతరించిపోలేదు. కాలం దాన్ని చెరిపెయ్యలేదు–కాని అంతకన్నా పెద్ద దుర్మార్గమే చేసింది.

'తరవాత మూడేళ్ళకు కాబోలు ఇందిరకు పెళ్ళి అయింది. ఇందిరను కల్యాణం బొట్టుతో ఇంత పెద్ద పూలజడతో పెళ్ళిపీటల మీద చూసినప్పుడు నాకేదో అన్యాయం జరిగిందనిపించింది. అన్యాయం నాకు కాదు - ఇందిరకే. ఇందిర చక్కగా పరికిణీ, పొట్టి చేతుల చొక్కా, వాలుజడా వేసుకు తిరుగుతుంటే ఎంతో బాగుండేది. అటువంటిదానికి చీర కట్టి ఒక ఆవిడల్లే తయారుచేశారు. ఎబ్బెబ్బే అనుకున్నాను. మా అమ్మావాళ్ళు 'చిన్న ముండ ఎంత ముద్దొస్తున్నదో!' అంటే నాకు ఆశ్చర్యమయింది, 'వీళ్ళకు కళ్ళులేవా?' అనుకున్నాను.

'పెళ్ళికొడుకు అంత బాగాలేడని అందరూ గుసగుసలాడారు. నాకు మాత్రం మహారోతగా ఉన్నాడు. వాడు ఇందిరను 'ఏయ్... ఇదిగో!' అని పిలుస్తాడని ఊహించుకుంటే నాకు రక్తం ఉడికిపోయింది. నాకప్పటికి ఎనిమిదో ఏడు.

'పెళ్ళి అయిన కొద్ది రోజులకో, ఒకటి రెండు వారాలకో మా నాన్నకు బందరులో ఉద్యోగమయింది. స్కూలు మాస్టరు. ఇల్లు అద్దెకిచ్చి బందర్లో కాపరం పెట్టాడు. అక్కడ నాకళ్ళు అస్తమానమూ ఇందిరను పోలిన పిల్లకోసం వెతికేవి. గుర్తు తెచ్చుకున్నప్పుడల్లా పెళ్ళికూతురు రూపమే జ్ఞాపకం వచ్చేది. అదికూడ ఒకే ఒక స్నాప్ షాట్. ఇందిర ప్రొఫైల్, దాని మొహంమీద దీపారాధన వెలుగులాంటి దేదోపడి, దాని ముక్కు, నున్నటి చెక్కిళ్ళూ మెరుస్తున్నాయి. ఎవరో ఏదో అంటే చిరునవ్వు నవ్వే గర్వమొహం. తళతళా మెరిసే పలువరుస, లిప్‌స్టిక్ వేసినట్టుగా పెదవులు. ఇందులో నా మనసు చేసుకున్న కల్పన ఎంతో నాకు చచ్చినా తెలియదు. ఎప్పుడు ఇందిరమాట అనుకున్నా ఈ మొహమూ, ఆ మొహాన కల్యాణం బొట్టూ, పూలజడా, మధుపర్కాలూ జ్ఞాపకం వచ్చేవి. పెళ్ళప్పుడు దాని ఈ అవతారం చూసి ఎంత అసహ్యపడ్డానో నాకు అర్థం కాలేదు. నేను చిత్రకారుణ్ణయితే నా మనసులోవున్న ఆ దృశ్యాన్ని బొమ్మవేసి గోడకు వ్రేళ్ళాడగట్టి ఉందును.

'మొదటి ఏడు వేసవి సెలవులకు మా ఊరు వెళ్ళాం. కాని నేను ఇందిరను చూసినట్లు జ్ఞాపకం రావటంలేదు. ఇందిరావాళ్ళు ఏ ఊరైనా వెళ్ళారో లేకపోతే ఇందిరను చూసినా నాకు గుర్తులేదో ఇప్పుడు చెప్పలేను.

'ఆ మరుసటేడు మాత్రం ఇందిర పెద్ద మనిషయిందని బందరుకు వార్త అందటం నాకు బాగా గుర్తు. మా నాన్న వేదాంత ధోరణిలో 'నిన్నగాక మొన్న పుట్టినట్టున్నది. అప్పుడే పెద్దమనిషయింది. రేపీపాటికి బిడ్డతల్లి కూడా అయి కూర్చుంటుంది' అన్నాడు.

'అప్పుడే అంటారేమిటి? దానికి పదమూడు వెళతాయో వెళ్ళాయో కూడానూ!' అన్నది మా అమ్మ.

'ఆయేడే ఏదో పర్వం వచ్చింది. ఇందిరా, వాళ్ళమ్మా, నాన్నా, తమ్ముడూ సముద్ర

స్నానానికి బందరొచ్చి మా యింట్లో దిగారు. అందరికీ మంచాలు లేవు. మగవాళ్ళకూ నాకూ మంచాలు వేసి మిగిలిన వాళ్ళకు అమ్మ చాపలు పరిచింది.

'ఇందిరను చూస్తే నాకు ముట్టయిన ఆడవాళ్ళు జ్ఞాపకం వస్తున్నారు. పెద్దమనిషి కావటమంటే ఏమిటని అడిగితే ముట్టుకావటం లెమ్మని అమ్మ చెప్పింది. పైగా ఓణీలు వేసుకుంటూ ఆ ఇందిర పెళ్ళికూతురప్పుడంత అందంగా లేదు. అసలే నా మనస్సు గొడవగా ఉంటే, ఇందిర, 'ఇంత మంచమ్మీదా నువ్వొక్కడివే పడుకుంటావా? జరుగు!' అని గదమాయించి నన్ను పక్కకు నెట్టి మంచంమీద పడుకుంది.

'నాకు ఒళ్ళంతా కంపరమెత్తింది. చెప్పొద్దూ! 'నా మంచం మీద నువ్వు పడుకోవద్దు. పో పో' అని అరిచాను. 'ఏమిట్రా ఆ అఘాయిత్యం?' అని అమ్మ నన్ను కోప్పడింది. నాకు ఏడవాలనిపించింది. ఆ రాత్రి ఎట్లా నిద్ర పట్టిందో నాకే తెలీదు. ఒక రాత్రివేళ ఎవరో తన్నినట్టు మెలకువొచ్చింది. ఇందిర నన్ను చేత్తో గట్టిగా తనకేసి అదుముకుని నిద్రపోతున్నది.

'ఎంత అసహ్యం వేసిందో నువ్వూహించలేవు. ఇందిర రొమ్ము నా చేతికి మెత్త మెత్తగా నొక్కుకుని ఉన్నది. పళ్ళు బిగబట్టి కసిగా ఇందిరను ఎడంగా తోసేసి, గోడకేసి తిరిగి ఇంచుమించు గోడను కరచుకుని నిద్రపోయాను.

'తెల్లవారు ఝామున లేచి అందరమూ సముద్ర స్నానానికి వెళ్ళాం. ఆ రోజుల్లో నాకు స్త్రీ ద్వేషం చాలా ఉండేదనుకుంటాను. ఏ వయసు వాళ్ళయినా సరే, తడి బట్టలు ఒంటినంటుకుని కనిపిస్తే వాంతి అయినట్టుగా ఉండేది. నా కెంతో ఇష్టమైన ఇందిరను అట్లా చూడవలిసొస్తే ఎంత బాధ కలిగిందో ఊహించుకో.

'ఆ తరవాత నేను మళ్ళీ ఇందిరను చూసింది నా పెళ్ళప్పుడే. అప్పటికి ఇందిర మూడేళ్ళుగా మొగుడితో కాపరం చేస్తున్నది.

'ఈ లోపల నేను చాలా మారాను. ముఖ్యంగా కాలేజీలో అడుగుపెట్టగానే నాకు సెక్సులో కొంత ఆసక్తి కలిగింది. ఎంత మారినా ఇందిరను మాత్రం మరిచిపోలేదు. ఈసారి ఇందిర నాకు జ్ఞాపకం వస్తే నా మీద నాకే అసహ్యం వేసేది. ఆ రోజు బందరులో నేను ఇందిరను ఎందుకు తోసేశాను? నాకేం దయ్యం పట్టింది? నాకు ఆవగింజలో అరభాగం బుద్ధి ఉంటే ఇందిరను మరింత గట్టిగా అదుముకుని పడుకుని ఉండనా? అటువంటి అవకాశం మళ్ళీ ఈ జన్మలో వస్తుందా? అందులోనూ నా కెంతో ఇష్టమైన ఇందిర! నన్ను నేను ఎన్నిసార్లు తిట్టుకున్నానో, శాపనార్థాలు పెట్టుకున్నానో చెప్పలేను.

'నా పెళ్ళికి ఇందిర వచ్చింది – చంటిపిల్ల నెత్తుకుని, 'ఏం పెళ్ళికొడకా, ఎట్లా ఉన్నావు? మా పాపాయిని చూశావా?' అంటూ నా దగ్గిర కొచ్చింది. నాకు పసిగుడ్లను చూసినా, బాలింతరాళ్ళను చూసినా వొళ్ళు కంపరం ఎత్తుతుంది.

పిల్లను నా చేతి కివ్వబోయింది. నేను దయ్యం పట్టినట్టు 'వద్దు! వద్దు!' అంటూ వెనక్కు తగ్గాను. ఇందిర కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరిగినంత పని అయినట్టు నాకు అనుమానం. 'నేనంటే నీ కెంత అసహ్యం!' అని చిన్నగా అని ఇందిర వెనక్కు తిరిగి వెళ్ళిపోయింది.

'ఇందిర దూరంగా వెళ్ళిపోవటం నాకు ఎంతో రిలీఫయింది. కాని, ఇందిరంటే నాకు అసహ్యమన్నమాట శుద్ధ అబద్ధం. సముద్ర స్నానానికి వచ్చిన ఇందిరను నేను వారానికి ఒకటి రెండుసార్లు జ్ఞాపకం చేసుకుంటూనే ఉన్నాను. కాని ఈ పచ్చి బాలింతరాలితో ఆ మాట ఎట్లా చెప్పను?

'నా పెళ్ళి ముగిసి, బంధువులంతా వెళ్ళిపొయ్యాక, అమ్మ అదీ ఇదీ మాట్లాడుతూ 'ఇందిర కూతురు కన్నీ అటువేపు పోలికలే వచ్చాయి. తల్లి పోలికొస్తే బాగుండేది. ఆడపిల్ల కూడాను' అన్నది.

'చప్పున నా ఎదట ఇందిర అవతారం ప్రత్యక్షమయింది. బంగారు బొమ్మలాగా నాకు ఇంత దూరంలో నిలబడిన బాలింతరాలు, మిస మిస లాడే ఒళ్ళు, తలంటిపోసుకున్న జుట్టు, జుట్టు నుంచి సాంబ్రాణి పొగ వాసన కూడా నాకిప్పుడు కొడుతున్నది. నా మనస్సులో ఉన్న ఈ దృశ్యాన్ని ఎన్ని గంటలు చూసినా నాకు తనివి తీరటం లేదు. ఎదురుగా మనిషి నిలబడి ఉన్నప్పుడు నా బుద్ధి ఏం గడ్డి తింటున్నది? ఎంత ఆలోచించినా నా ప్రవర్తన నాకు అర్థం కాలేదు.

'ఆ తరవాత రెండు మూడేళ్ళపాటు నేను ఇందిరను ఆ బాలింతరూపంతో తప్ప జ్ఞాపకం చేసుకోలేకపోయాను.

'మా నాన్న బందరు ఉద్యోగం మాని మా ఊరికి తిరిగొచ్చేశాడు. కొత్తగా పెట్టిన స్కూల్లో పని దొరికింది. నేను బియ్యేతో చదువుకు స్వస్తి చెప్పి, ఏం చెయ్యాలో ఇంకా తేల్చుకోలేదు. ఆ రోజుల్లోనే నాకు టైఫాయిడ్ తగిలింది. డబుల్ సెషన్. చచ్చి బతికాను. అప్పటికింకా క్లోరొమైసిటిన్ లేదు. దాదాపు నలభై రోజులపాటు నాకు ప్రపంచంతో సంబంధం లేదు. కలలనిండా ఇందిరే. ఇందిరతో ఏదో చెప్పాలని! అదేమిటో తెలీదు! ఇందిర ఎదురుగానే ఉన్నా చెప్పవలసిందేదో చచ్చినా జ్ఞాపకం రాలేదు. ఆ హెల్ప్ లెస్‌నెస్ చెప్పటానికి వీల్లేదు.

'తీరా నేను కోలుకునేసరికి ఇందిర ప్రత్యక్షం – ఏడెనిమిది నెలల కడుపుతో, ఈ సారి ఇందిర కళ్ళలో నీరు స్పష్టంగానే కనబడింది నాకు. 'నిక్షేపమంటివాడివి – ఎట్లాఅయిపోయావు!' అన్నది ఇందిర, కళ్ళు తుడుచుకుంటూ.

'ఎట్లా అయిపోయానో నాకు తెలీదు. కాని నా ఒంట్లో మాత్రం చాలా బాగున్నది. మామూలుగా ఆరోగ్యంగా ఉన్నప్పుడు కూడా అటువంటి శరీరోల్లాసం కలగదు. పడి లేచిన మీదట శరీరం అతి వేగంగా కోలుకోవటం నాకు తెలుస్తున్నది.

'కాని ఇందిర ఇంత పెద్ద కడుపుతో నన్ను పరామర్శించ రావాలా? ఆ బాలింతరాలి రూపంలోనే రాగూడదూ - ఇంకో నెలో రెండు నెల్లో ఆగి!

'ఇలా కోరటం నేను ఇందిరకు చేసిన ఆఖరు అపచారం. ఇందిర ఈసారి పురిటి మంచంలోనే పోయింది. నువు నమ్ము, నమ్మకపో - నాకీనాటి వరకూ ఇందిర ఆ కడుపుతోనూ, కన్నీళ్ళతోనూ కనబడుతుంది. అంతకు పూర్వం ఇందిర రూపం ఒక్కటీ కళ్ళకు కట్టదు.'

రాజా కొంచెం సేపు తల వంచుకుని కూర్చుని చివరకు తల ఎత్తి 'దీన్ని ఏమంటావు?' అన్నాడు.

నేను మాత్రం ఏమంటాను! ప్రారబ్ధమూ, శాపమూ, కర్మా అనే వాటిలో నాకు నమ్మకం లేదు. కాని రాజా విషయంలో అందులో ఏది అనుకోమన్నా, అనుకోటానికి నేను సిద్ధమే.

ముద్రణ: ఆంధ్రజ్యోతి సచిత్ర వారపత్రిక, 19 జనవరి 1968